

som her er stet, fortjener efter min Mening ikke, at man paa det støtter sig med Betragtninger, som man ikke har fundet Anledning eller Opfordring til at fremkomme med paa anden Maade. Den ærede Ordfører udtalte, at man naturligvis ikke havde villet udtale Noget om, hvorvidt der er begaaet Feil af Regjeringen, og endnu mindre om, hvorvidt der er begaaet Feil af Domstolene ved den Maade, hvorpaa de havde dømt; Spørgsmaal et var derimod, om der ikke er Feil i Loven. Jeg vil tillade mig i den Anledning at sige, at jeg ikke ser, at der er nogen Anledning til at underkaste Straffeloven paa dette Omraade nogen Revision eller nogen Forandring. Den er stet ikke haard paa dette Punkt lige saa lidt som paa noget andet Punkt. Der har i det foreliggende Tilfælde været et overmaade stort Spillerum for Domstolene ved Valget af Straffegraden; Domstolene kunne, hvis de havde anset det for rigtigt, have idømt de Paagældende langt mildere Straffe, end de have gjort. For at gjøre det muligt at komme til mildere Straffe, behøver man altsaa ikke at forandre Loven; men jeg vil tillade mig her at udtale, at hvis der overhovedet skulde være Spørgsmaal om at ændre de Bestemmelser i Straffeloven, som sigte til at værne om Samfundssordenen, om de lovlig bestaaende Myndigheder, vilde der efter min Overbevisning i nærværende Dieblit være mere Opfordring til at foretage en Revision i Retning af at skærpe end i Retning af at slappe den.

Nimestead: Med Hensyn til de mere almindelige Bemærkninger, hvormed den ærede Justitsminister indledede sit Foredrag, finder jeg kun Anledning til at sige et Par Ord. Det er fuldkommen rigtigt, som den ærede Minister hentydede til, at jeg for flere Aar siden, da her første Gang fremkom Forslag om at nedsætte et almindeligt Andragende-Udvalg, bestemt udtalte mig derimod, og det af de Grunde, han anførte, og om end de fleste Jurer, som jeg dengang troede vilde kunne bevirkes ved Nedsættelsen af et saadant Udvalg, ikke praktisk have viist sig, da har dette ligget navnlig deri, at hverken ifjor eller det foregaaende Aar noget omhelst af Andragenderne kom til Behandling her i Thinget, idet man ikke afgav Betænkning over Andragender før tilbøielig efter Samlingens Slutning eller ialtfald lige henimod dens Slutning, saa at Sagen ikke kunde komme for her i Thinget. Ved denne Fremgangsmaade er Sagen uregelmæssig bleven endel mindre saarlige, end den ellers kunde være, men iaar er det begyndt noget anderledes, der er virkelig givet Leilighed til at tage Beslutning, og ganske vist ser man jo nu allerede Antydninger af en saadan Tendens til at konstituere sig som en Slags Overregjering. Men i det Dieblit, Thinget trods de Indsigelser, der ere gjorte, har besluttet sig til Nedsættelsen af et saadant Udvalg, kan selvfølgelig hverken jeg eller

nogen Anden, der er Medlem af et saadant Udvalg, stille sig paa andet Standpunkt end at drøfte de fremkomne Andragender, og saavidt det er muligt efter de foreliggende Oplysninger udtale sig om, hvorvidt der er Noget deri, som kunde være Gjenstand for Paaagtning eller ifke. Jeg finder netop Anledning til at gjøre denne Bemærkning i Anledning af, hvad den ærede Minister yttrede med Hensyn til det Andragende fra Kjøbenhavns Grundeierforening, hvorover der foreligger Indstilling under Nr. 5. Det er forekommet mig, at det er et af de Andragender, med Hensyn til hvilke man ikke kan sige, at der tilstræbtes nogen Indgriben i Administrationens Stilling eller Forsøg paa at slyde Folkethinget frem som en Instants over Regjeringen. Andragendet gaar jo nemlig ud paa, at Folkethinget eller Rigsdagen vil benytte sit Initiativ til at fremkalde en Lov, hvorved der kan indtræde Forandring i de nuværende Bestemmelser. Det er jo ganske aabenbart, at dette ligger i fuldeste Maal indenfor det Omraade, som netop tilkommer dette Thing, og at dette Andragende derfor forsaavidt er ganske paa sin Plads. Nu har Udvalget ikke fundet Anledning til at gaa den Vej, som den her blev anmodet om, nemlig at tage Initiativet til en Lov, fordi man ikke havde de fornødne Data tilstede til at oversøe Forholdet og foreslaa Bestemmelser derom. Men saameget har man troet at kunne se, at her er et Punkt, paa hvilket der upaatvivelig er Trang til en Forandring i det Bestaaende paa den ene eller den anden Maade; thi navnlig efter at Grændsen for Kjøbenhavns Brandforsikring er kommen til at gaa iveris igjennem Guse eller ialtfald saaledes, at lige i den samme Gade ligger det ene Hus indenfor, det andet udenfor, synes der at være fremkommet en Tilstand, der ikke er heldig og ikke kan forsættes. Derfor har jeg ingen Betænkelighed havt ved at foreslaa Andragendet henvis til Justitsministeren. Man siger os nu, at Andragendet indeholder Data, der maa betegnes som mindre rigtige. Det er en af de uheldige Omstændigheder, som Udvalget for Andragender altid er udsat for, og som det ved den hele Fremgangsmaade, det har valgt til Behandlingen af slige Andragender, yderligere udsætter sig for. Det pleier nemlig aldrig at konferere med Ministeren om et Andragende, forinden det foreslaar noget Skridt, og vel at mærke, ifølge den Praxis, som nu har viist sig, undergiver man Andragenderne kun een Behandling, Noget, der ikke ligefrem følger af Forretningsordenen, men, saa vidt jeg erindrer, grunder sig paa en specielt tagen Beslutning, men som efter min Mening er uheldig paa et saadant Omraade, hvor man i høi Grad savner alle de saftige Data, der behøves til en alsidig Bedømmelse af Forholdet og kun er henvis til, hvad Andragendet selv meddelel. Derved sker det ganske vist, at Thingets Beslutning om et saadant Andragende